

За синовната обич на католиците към Папата

В Папата трябва да виждаме този, който представлява Христос на земята, „сладкия Христос на земята”, както го нарича Света Катерина Сиенска, и да го обичаме и да го изслушваме, понеже в неговите думи е истината.

Църква като духовно здание се основава върху първенството на св. Петър, върху „скалата”. И така ще бъде до скончанието на времената. Фигурата на св. Петър достига неизмерими мащаби,

понеже основата на Църквата реално е Христос и оттогава на мястото на Христос е Петър. Ето защо неговите наследници получават названието „Наместници на Христа”, тоест тези, които са продължители на делото на Христос.

Св. Петър представлява непоклатимата сила на Църквата пред лицето на всички бури, които е преживяла и ще преживее през вековете. Основата, която ѝ дава и бдителността, която упражнява за нея като добрия пастир, са гаранция, че тя ще бъде победителка, въпреки изпитанията и изкушенията, на които ще бъде подложена.

Апостол Петър умира няколко години след Христос, но неговата длъжност на върховен пастир „за вечно спасение и безкрайно добро, трябва, по волята на Христос, да трае завинаги в

Църквата, която е основана върху камъка и ще остане непоклатима до края на вековете.” (1)

Любовта към Папата води началото си от самото начало на Църквата. Деянията на апостолите ни разказват за вълненията на първите християни, когато св. Петър е хвърлен в тъмница от Ирод Агрипа, който решава да го екзекутира след празника Пасха. И през това време „църквата непрестанно се молеше Богу за него”. (2)

„Вижте обичта на верните към техните пастири” казва Свети Йоан Златоуст. „Избягвали са протести, бунтове, но са прибегвали до молитвата, която е винаги най-доброто решение. Не са казвали: ние сме хора, лишени от всякаква власт, няма нужда да се молим за тях. Но са се молили

от любов и не са мислели нищо подобно.” (3)

Трябва да се молим много за намеренията и за личността на Папата, който носи на раменете си огромния товар на Църквата. Може би бихме могли да го направим и с думите на тази литургична молитва: „*Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra, et non tradat eum in animam inimicorum ejus.*” „Бог да го запази, да му даде живот и да го направи блажен на земята, и дане позволява да попадне в ръцете на неприятелите си.”

Всички дни възлиза при Бог призив от цялата Църква, който моли „с него и за него” от всички кътчета на земята. Нито една Литургия не е отслужена, без да се спомене неговото име и да се моли за неговата личност и за

неговите намерения. На Бог ще е приятно и през деня да поднасяме молитвите си, работата си, учението си, жертвите си за Неговия наместник на земята.

„Благодаря ти, Боже мой, за любовта към Папата, която си вложил в сърцето ми”(4). Може би ще успеем да го казваме всеки ден с по-голямо съзнание. Любовта и почитта към Римския Първосвещеник е един от най-големите дарове, които Господ ни е оставил. (...)

В Папата трябва да виждаме този, който представлява Христос на земята, „сладкия Христос на земята”, както го нарича Света Катерина Сиенска, и да го обичаме и да го изслушваме, понеже в неговите думи е истината. И по този начин неговите думи ще достигнат до всички краища на земята, без да се преиначат, за да

може, както по времето на Христос, много хора, изгубили ориентация, поради незнание или поради допуснати грешки, да открият истината, а обезсърчените да намерят надежда. Един аспект от апостолските ни задължения като християни е да разпространяваме поученията на Папата.

За Папата могат да се кажат думите на Исус: „Който пребъдва в Мен и Аз в него, дава много плод, защото без Мен не можете да направите нищо.” (5) Ако няма това единение, плодовете биха били демонстративни и илюзорни, в много случаи горчиви и вредни за цялото мистично тяло на Христос. Ако е обратното, ако сме съединени с Папата, няма да ни липсват мотиви, за да изпълним задълженията, които ни очакват.

Автор: F.F. Carvajal, Parlare con Dio
vol. II, ed. Ares, Milano 1990, pag.
451.

(1) Първи Ватикански Събор,
Конституция „Вечният Пастир”, II.

(2) Срв. Деяния 12, 1-12.

(3) Свети Йоан Златоуст,
Проповеди върху Деяния на
апостолите, 26.

(4) Хосемария Ескрива, Път, 573.

(5) Йоан 15,5.